

Maar:

'Ga nou maar,' zei haar moeder elke dag, 'oma is ziek en ze houdt van je en ik heb geen tijd en je weet nooit wanneer het de laatste keer is. Hup.'

De laatste keer? dacht Roodkapje. Tot nu toe was het nog nooit de laatste keer geweest. Ze was maar weer op weg gegaan. Alleen, zoals altijd. Mama hier, oma daar, en het bos ertussen. Zulke dingen dacht ze, terwijl ze door het bos liep. Volle mandjes zijn ook zware mandjes. Ze had het allemaal al vaker gedacht. Dat kon ze niet helpen. Als je vaak dezelfde dingen deed, begon je ook dezelfde dingen te denken. Rood zijn de besjes die knappen. Rood is je kapje vrij in de lucht. Maar daar moest ze nu niet aan denken. Dat moest ze nu niet doen.

**Opeens stond ze stil. Luister — hoorde ze takjes breken?
Gesnuif? Geslosj van poten?**

**Ja — ze hoorde vreemde geluiden, ze rook een andere geur.
Stil eens, het kwam dichterbij. Wat zou ze zien, wat zou dat zijn?
Iets nieuws? Iets voor de eerste keer?**

